

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ γεροκαθηγητὴς τῆς Χημείας Οὐλίλιαμ Τζάκσον κ' ὁ νεαρὸς γιότρος Τζωρτζ Πέτερσον ποὺ μένει στὸ Λονδίνο, εἶνε στενοὶ φίλοι. Ὁ Τζάκσον ὄηθεε καθηγητὴς τοῦ Πέτερσον. Δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ τὸν ἀγάπησε σὺν κοίτῃ του. Ὁ Πέτερσον τὸν ἀγαπᾶει ἐπίσης σὺν πατέρα του. Ζοῦν μαζὺ καὶ εἶνε ἀχώριστοι, μὰ ξαφνὰ χωρίζουν, προκειμένου νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ Τζάκσον στὸ Τσάστερ, ἔκτου ἔχει νὰ κανονίσῃ κάποια ἐπιθεὶα του. Ἄν ὄμως καὶ μακρὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀλληλόγραφον τακτικά. Ὁ Πέτερσον γράφει καθεὶν πού του συμβαίνει στὸν Τζάκσον κ' ἐκείνος τὸ δίνει σοφῆς συμβουλῆς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἐπάγγελμά του...

Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀρχιβεῖ ἀρχίζει ἡ παράθεσις αὐτῆς ἱστορίας. Ὁ Τζάκσον ἔχει μακρὰ νὰ λάβῃ γράμμα τοῦ Πέτερσον. Ἄνησκει γι' αὐτὸ καὶ τὸν γράφει μιά ἐπιτολὴν γεμάτην παράπονα καὶ συμβουλῆς, ἐξορκίζοντας αὐτὸν νὰ τὸν γράφῃ ἀμέσως καὶ νὰ τὸν πῇ τί του συμβαίνει... Ὁ Τζάκσον ἔχει ὅτι εἶνε εὐχαιρούμενος μὲ μιά ἱπανάκη καρδίαν καὶ ἀνησχεῖ γι' αὐτὸ. Μήπως τὸ συνέβη τίποτε σχετικῶς;

Ὁ Πέτερσον τὸν ἀπαντᾷ ἀμέσως σχεδὸν καὶ τὸ ἀποκαλύπτει ἕνα τρομερὸ μυστικὸν σχετικῶς μὲ τὸν τρομερὸ τοῦ ξωκίτου. Μιά νύχτα ποὺ βρισκόνταν στὸ σπίτι τῆς λατρευτῆς τοῦ Λίλιαν, μήτηρ Ἐξαφνα στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόντουσαν ὁ σύζυγός της Λίλι, ὁ ὁποῖος εἶχε παραφυλάξει γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ. Ὁ Λίλι ὄρμη λυσσῶν ἀπὸ ὄργην, ῥιχνει κάτω λιποθύμη τὴν σύζυγόν του κ' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαστίγιόν ποὺ κρατεῖ στὸ χεῖρ. Ὁ Πέτερσον τὸν συγκρατεῖ, μὲ δέχεται ὁ ἴδιος ἕνα τρομερὸ χτυπηματὶν στὸ πρῶτον. Ὁ ἀπαρηγόνητος σύζυγός ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἐναχαιτύησῃ. Ὁ Πέτερσον ἀρπάζει ἕνα ἀρκαλιανὸν κρησολόγιον καὶ ὄρμη νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ χεῖρ γὰρ τὸν ἀποπλησθῇ. Μὰ ὁ Λίλι σὺνβει ἀποτομα καὶ δέχεται τὸ χτυπηματὶν στὸ κεφάλι. Πέτερσον κάτω νεκρὸς καὶ ὁ Πέτερσον τραυματισμένος γιὰ δετὶ συνέβη ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιὰν τοῦ τῆν Λίλιαν καὶ τὴν μεταφέρει στὸν κοιτῶνα της. Ἐκεῖ τὴν θέτει ἐντελὸς στὴν ἀσπίδα της. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ἐπτεῖ τὴν μάνη τὴν ἀπέγνε. Ὁ Πέτερσον τρέμει καὶ ἀγωνία. Ὡς νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὸ ἀποστοικὸν ἐγκλήματὸν του; Δὲν εἶνε ὄμως καιρὸς γιὰ σκέψεις. Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι κανεὶς ἀπ' τοὺς ὑπηρέτας, σκευὸν ὁποῖος ἢ Λίλιαν ἔχει δώσει ὄριον ἐξόδου. Ἀποσπᾶται λοιπὸν νὰ τῆς τὰ πῇ δια...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Αὐτὸ ὄμως τὸν ἐξηγγίωσε, τὸν ἔκαμε νὰ λυσσῶσῃ. Ρίχτηκε ἐναντίον μου βρίζοντας με, ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ. Πρὶν προφτάσω νὰ τὸν συγκρατήσω σηκώσε τὸ μαστίγιόν του καὶ μὲ χτύπησε στὸ πρόσωπον τόσο δυνατὰ πὸ οὐδ' ἄλλαξε ἀπ' τὸν πόνο. Τότε...

Ἡ Λίλιαν μὲ κοιτοῦσε στὰ μάτια μὲ τρόμον. Εἶχε ἀρχίσει φαίνεται νὰ ὑπομιάζεται ὅτι κατὶ τρομερὸν θὰ τῆς ἀπεκάλυπται.

— Τότε ἀρπάζει τὸ μεγάλο κρησολόγιον ποὺ βρισκόνταν ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ θέλησα νὰ τὸν χτυπήσω μ' αὐτὸ στὸν ὄμο γιὰ νὰ τὸν ἀποπλησσω...

— Θεέ μου !...

— Ἄλλοίμονο ὄμως ! Συνέβη τῇ στιγμῇ αὐτῇ κατὶ πού δὲν τὸ ἤθελα, κατὶ πού δὲν τὸ περιμένα, συνέβη κατὶ γιὰ τὸ ὅποιο θὰ λυποῦμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἀγάπη μου...

— Γιὰ τὸ Θεὸ Τζωρτζ, λέγε, λέγε γρήγορα, τὶ συνέβη ;

Ὁ σύζυγός σου ἀντὶ νὰ προφυλαχθῇ ἔσχεψε καὶ ὄρμησε ἐναντίον μου τόσο ἔξυφνα πού δὲν προφτάσα νὰ κρατήσω τὸ χεῖρ μου. Ἐτεῖς ἐδέχθη τὸ χτυπηματὶν ἀπὸ κεφάλι !...

Ἡ Λίλιαν τρέμαζε τόσο ἀκούγοντας τὰ λόγια μου ὥστε ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιά πνιγμένη κραυγὴ ὀδύνης. Καθὼς μοῦ ἐκροτοῦσε τὰ χεῖρα μέσα στὰ δικά της, μοῦ τᾶσφιξε τόσο ὥστε τὰ νύχια τῆς κώθησαν ἐπὶ τὸ σῶμα μου...

Τὸ πηγούνι τῆς ἔτρεψε...

Φοβήθηκα μήπως ξαναλιποθυμήσῃ καὶ θέλησα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τῆς δώσω νὰ πῇ κατὶ, μὰ δὲν μ' ἄφησε.

— Ὅχι Τζωρτζ, μοῦ εἶπε μὲ ὑπόκοφον φωνῇ, τρέμοντας ὀλοσωμῇ, δὲν θέλω τίποτε, μὴ φεύγεις ἀπὸ κοντὰ μου, τελείωσε μόνον, πῆς μου τὸν χτύπησες πολὺ ; Ποῦ εἶνε τώρα !... Μίλα μου γιὰ τὸ Θεὸ, σὲ ἱκετεύω !... Ποῦ εἶνε ;

Ἐσκωπή τὸ κεφάλι μου κ' ἐστῆναζα μὲ ξέροντας τὶ νὰ τῆς ἀπαντήσω.

Ἡ Λίλιαν ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μάτια τῆς γούρλωσαν, ἡ φωνὴ τῆς ἄλλαξε κ' ἔγνε ἀγνώριστη ἀπὸ τὴν φρικτῆ.

Μὲ κῦτταξε κατὰματα κ' ἐτραυλίσε :

— Τὸν σκότωσες !...

Δὲν τῆς εἶπα οὔτε ναι οὔτε ὄχι. Ἐξακολούθησα νὰ μένω μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο στὸ στήθος. Ἡ γλῶσσα μου εἶχε δεθῆ.

Ἡ σωτηρία μου ὄμως αὐτῇ ἔδειχνε καθαρὰ τί εἶχε συμβεῖ. Ἡ Λίλιαν ἐβεβαιώθηκε, ἐκατάλαβε καλά τὶ βράμα εἶχε παυχθῆ πρό ὀλίγον πλάτῃ, ἐνὼ βρισκόμεθα λιποθύμη κάτω στὸ πάτωμα. Μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀπελευσίαις

ἤχησε στ' αὐτιά μου κ' αἰσθάνθηκα τὸ σῶμα τῆς νὰ γέρνῃ, σὺν νάχε χάσῃ πάλι τὴς αἰσθήσεις τῆς...

Τινάχθηκα ἐντρομος, μὴ ξέροντας τὶ νὰ κάμω πλέον, ἀποφασισμένος νὰ τηλεφωνήσω στὸ τέλος ἐπὶν ἀστυνομία, μὰ πρὶν προλάβω νὰ κάμω βῆμα ἡ Λίλιαν σηκώθηκε πάλι ἐπάνω, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῇ καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πούτρεψε :

— Τὸν σκότωσες ! Τὸν σκότωσες !... Θεέ μου καὶ τώρα ; Τώρα ;...

Ἦταν φρικτῶδὸς ὄχρη, κρῖος ἰδρωτᾶς ἔτρεψε στὸ ὄμορον τῆς μέτωπο...

Ἐξαφνα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς ἀνάμεσα στὰ χεῖρα τῆς ; καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ περμένη πάνω στὸν κρεβάτι της. Δυνατὸν λυγμοὶ τῆν ἐτάραξαν σὺνκοχη. Δὲν ζήτησα νὰ τὴν παρηγορήσω. Τὶ νὰ τῆς ἔλεγα ; Ἦταν τόσο δεινὴ ἡ θεοὶ μου ; Τὴν ἄφησα νὰ κλαίῃ ξέροντας πόσο καλὸν θὰ τῆς ἔκανε αὐτὸ. Εἶχα πάρε ἀλλοστῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἀπόφασί μου. Ἐὰ τῆς ζητοῦσα γονατιστὸς συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ πού τῆς ἔκαμα καὶ θὰ ἔτρεχα νὰ παραδοθῶ ἐπὶν ἀστυνομία, δικαιολογώντας τὸ πρᾶγμα ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιβαρυνθῶ μόνον ἐγὼ, ὥστε νὰ πέσῃ ὅλη ἡ ἐυθύνη καὶ ὅλο τὸ ἀλγος ἐπάνω μου.

Ἐξαφνα ἐνὼ ἔκαμνα τὴς σκέψεις αὐτέες, ἡ Λίλιαν σηκώθηκε ἐπάνω, σφούγγισε τὰ μάτια τῆς καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὴ συγχωρήσῃ, ἐξηγγώντας τῆς συγχρόνως τὶ σκεπτόμουν νὰ κάμω.

Χωρὶς νὰ τῆς πῶ λέξι γονάτισα μπροστὰ τῆς καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὴ συγχωρήσῃ, ἐξηγγώντας τῆς συγχρόνως τὶ σκεπτόμουν νὰ κάμω.

— Συγχωρήσέ με ! τῆς εἶπα. Δὲν τὸ ἤθελα... Ὅθ πὸ ἐπὶν ἀστυνομία πὸς εἶχαμε φάγει μαζὺ με τὸν σύζυγόν σου, πὸς εἶπαμε πολὺ κ' ἔπειτα, ἐνὼ ἐπαίξαμε σκάκι ἐμαλόσαμε καὶ τὸν ἐσκότωσα !... Ἐτεῖς τὰ πληρώσω σκληρὰ τὸ κακὸ πὸς σὲ ἔκαμα. Συγχωρήσέ με. Μὴ μὲ καταραστῆς... ἔλεος... Ἐνόμιζα πὸς τὸ καθεὶν μεταξὺ μας εἶχε τελειώσει, ὅταν ἔξαφνα ἡ Λίλιαν μ' ἔτρεψε ἀπὸ τὸ χεῖρ, μ' ἐσκότωσε ἐπάνω καὶ μοῦ εἶπε :

— Γιατὶ μοῦ σπαράξεις περισσότερο τὴν καρδιά, φίλε μου ; Ὅχι, δὲν θὰ πῆς πονεθὰ. Δὲν θὰ πῆς τίποτε. Τόσο λίγο μ' ἀαγπάς λοιπὸν ; Τόσο λίγο νομίζεις πὸς σ' ἀγαπῶ ; Ἄν πρόκειται νὰ καταστραφῶμε θὰ καταστραφῶμε μαζὺ. Σέρω πὸς μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Ὅ, τὶ συνέβη ἦταν μοιραῖο, δὲν φταῖς ἐσύ...

Ἄκούγοντας τὰ λόγια τῆς αὐτὰ συγχιτήθηκα τόσο ὥστε ξαναγονάτισα κάτω κ' ἄρχισα νὰ τῆς φιλοῦ τὰ χεῖρα.

— Ὡ Λίλιαν !... Ὡ ἀγάπη μου ! Πόσο εἶσαι καλή !...

Μὲ σῆκωσε ἐπάνω καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ φύγω. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντικραθῇ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου τῆς. Ὅθ πάγωνε ἀπὸ φρικτὴ μόνοντας μόνη μέσα στὸ σπίτι, κοντὰ σ' ἕνα πτώμα. Μὰ τὸ μαρτύριον αὐτὸ ἦταν ἐπιβεβλημένο. Ὅθ γδύονταν, θάπτεται στὸ κρεβάτι κ' ἔπειτα ἀπὸ μὰ ὄρα θὰ σηκόνταν ἐπάνω καὶ θ' ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ ζητώντας βοήθειαν. Στὸν πρῶτον ἀστυνομικὸν πού θ' ἀνέβαινε στὸ σπίτι θάλεγε πὸς ἀκουσε κάποιο θόρυβον, μιά κραυγὴ ἀγωνίας πού τῆς πάγωνε τὸ αἷμα ἐπὶς φλέβες. Ὅθ ἔφαγχαν παντοῦ, θάρβωσαν τὸ πτώμα, καὶ θὰ ἐπίστρεψαν πὸς κάποιος κακοποιὸς ποῦχε μὴ γιὰ νὰ κλέψῃ χιτῆλας τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸν σκότωσε, τὴν στιγμῇ πού γύρισε ἀπ' ἔξω...

Ποῦθ θὰ ἐραντάζετο τὶ συνέβη πραγματικῶς ; Οὔτε καὶ ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπομιαστοῦν τὴν ἴδιαν...

Γιατὶ νὰ πολυλογῶ φίλε μου ! Ἡ Λίλιαν μ' ἀνάγκασε νὰ φύγω θέλοντας καὶ μὴ. Ἐνὼ κατέβαινα ἐπὶ σκάλα ἔσχεψε ἀπὸ πάνω καὶ μοῦ εἶπε μὲ τρέμαμένη φωνῇ :

— Χαῖρος !... Ὁ Θεὸς νὰ μὰς λυπηθῇ !... Ἄνοιξά σιγὰ τὴν πόρταν κ' ἔφυγα μέσα ἐπὶν

Χαῖρε !...

νύχτα παραπατώντας σάν μεθυσμένους. Μοθ φαινότουσαν όλα σάν δνειρο. Σκεπτόμουν την Αίλιαν μόνη μέσα στο σπίτι, πλάι στον σκοτειμένο σύζυγο της, και ανατριχιάζα κ' εδάφιαμα συγχρόνως τὸ θάρος της, την αδοθυσία της. "Όπως είχαμε συνεννοηθή έπρεπε να έμφανισθῶ άμέσως σε κανένα κέντρον για να με δουν, ώστε να μπορώ να επικαλεσθῶ τὸ "άλλοθι" εν άνάγκη...

Δέν ελγα βέβαια καμιά διάθεση να συναντηθῶ με φίλους στα κέντρα, μά έπρεπε να τὸ κάνω, ήταν άνάγκη...

Τράβηξα συνεπώς προς την Λέσχη όπου έλιεζα να βρω πολλούς γνωστούς...

"Εβάρδιζα σάν ύπνωτισμένος, τὸ μυαλό μου έτρεχε στην Αίλιαν. Φτωχή γυναίκα !..

Πού τὸ βρήκε τόσο θάρος αυτή, ή τόσο ευαίσθητη, ή τόσο εϋθραυστη, ώστε να μείνη μόνη της κοντά σ' ένα πτώμα, κοντά σ' ένα σκοτωμένο !..

"Όταν έφτασα στη Λέσχη βρήκα ευτυχώς έκει πολλούς γνωστούς. Ζήτησα κ' έπια κάτι, συγχρότητα τὴν άγωνία μου και τὴν ταρχή μου, πλησίασα μάλιστα κ' έπαίξα χαριτιά...

"Έτσι πλέον δέν θά μποροῦσαν να μ' ενοχοποιήσουν. Φροντίζα να φαινομαι ήσυχος και γελαστός, λινγόντας μέσα μου τὴν τρομακική άγωνία που μ' έκανε να μη μπορώ ούτε ν' αναπνεύσω.

"Εβγαζα και κούταξα διαρκῶς τὸ ρολόγι μου. "Η ώρα πού-ζαμει συμφωνήσει με την Αίλιαν να ζητήσῃ βοήθεια για τὸ δῆθεν έγκλημα δέν άργησε να φτάσῃ. "Η καρδιά μου τὴν στιγμή αυτή σφιχτήκε τρομερά, νόμισα πῶς θάχανα τις αισθήσεις μου. Κι' άνοιξα άμέσως; ένα χέρι για ν' αναπνεύσω.

Στὴ Λέσχη βρισκόταν και ὁ λόρδος Κράφορντ, στενός φίλος του συζύγου της Αίλιαν. "Έπαίξε ούστ, σε λίγο όμως σηκώθηκε, μάς χαρτέησε κ' έφυγε για να πάῃ σπίτι του. Σκέφθη-κα ὅτι ήταν πειά καιρός; να φύγω κ' ε-γώ. Μὲ ελχαν δει ὅλοι, ελγα μιλῆσει με πολλούς φίλους, ελγα παίξει, φαινόμενον χαρούμενος και εδδιάθετος...

Πριν φύγω έκαμα ένα γῆρο στις διά-φρες αιδουσες. Πῆγα κατόπιν στην γκαρνταρόμπα, μά δέν ελγα προφτάσει να φορέσω τὸ καπέλλο μου όταν ελδα τὸν λόρδο Κράφορντ να καταφθάνῃ χλωμός και ταραχμένος. Μόλις μ' άντιχρυσε έ-τρεξε κοντά μου και μου ελπε:

— Φίλε μου, σταθήτε, μη φεύγετε... Μὴ φεύγετε προς Θεοῦ ! Συνέβη κάτι τρομερό, κάτι άφαντάσως τρομερό !..

"Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.

Θέλησα να μιλήσω και να πῶ κάτι, μά δέν τὸ κατόρθωσα. "Ηταν άδύνατον ν' άρθρώσω λέξι. Ευτυχώς ὁ Κράφορντ ήταν τόσο ταραχμένος ώστε δέν τὸ πρό-έβη. "Εβγαλε τὸ καπέλλο του, σπρόγγυσε τὸν ιδρωτά του και συνέχισε:

— Συνέβη τρομερό δυστύχημα ! "Ένα έγκλημα φρικιαστικό! Θεέ μου !.. Θεέ μου !.. "Εσκοτώσαν τὸν Δικ Στήβενς !.. Τὸν έγκλίωσαν πρό ὀλίγου... Μέσα στο σπίτι του...

Χωρίς να τὸ θέλω μου έξφυγε μιά καινή φρίκη και τρόμου.

"Ο Κράφορντ εξακολούθησε:

— Ελγα φύγε πρό ὀλίγου, δες; ειδατε. "Επῆγα με τὸ αὐτοκίνητό μου και' εϋθειαν στο σπίτι. Κατωκῶ, ὅπως έζορετε, κοντά στο σπίτι του Στήβενς. Δέν ελγα προφτάσει να ανέβω καλά-κάλα σπάνω, όταν άκουσα τὸ κουνούδι να χτυπά και σε λίγο ήρθε τρέζοντας ὁ θυροφύλαξ. Μὲ ειδοποίησε πῶς με ζητοῦσαν στο τμήμα. "Ηταν κάτω κάποιος αστυνομικός. "Επρεπε να τρέξω άμέσως. "Επῆγα, χωρίς να χάσω καιρό. Είδα τὸν αστυνόμο, ὁ ὁποίος μου ελπε πῶς εδολοφόνησαν τὸν κ. Στήβενς ! Καίποιος κακοποιός πού ελγε μπει να κλέψῃ, τὸν χτύπησε μ' ένα κρηολιγιο στο κεφάλι και εξηφανίσθη !.. "Η κ. Στήβενς έξυπνησε άπ' τὸ θόρυβο, άντε-λήφθη τι συνέβη και ζήτησε βοήθεια !.. "Ετρεξα σπίτι και ελδα τὸ πτώμα. "Ω τὸν δυστυχισμένο φίλο !.. Τού έχουν σπῆσει σχε-δόν τὸ κρανίο ! "Η φτωχή κ. Αίλιαν έκλαιγε απαρηγόρητα...

Σὲ λίγα λεπτά ἡ άπαισία ελθῆσε ελγε γίνε γνωστή σ' ὅλους τούς; θαμῶνας της Λέσχης. Ελχαν γίνε ὅλοι άνω κάτω. Τὴν σχολίαζαν ποικιλοτρόπως. "Ω, φίλε μου, ελνε δδύνατον να οὐπ περιγράψω τὴν κατάστασι μου τις στιγμές αυτές. "Υπέφερα φρικτά!

Πολλοί από τούς κυρίους της Λέσχης σκέφθηκαν να τρέξουν στο τμήμα να μάθουν λεπτομέρειες της δολοφονίας. Μὲ ελπαν να πάω μαζί τους. Μπροστια ν' άρνηθῶ; "Επρεπε να παί-ξω τὸν ρόλο μου μέχρι τέλους !..

Στὸ τμήμα ήσαν άνω-κάτω.

Μάς διηγήθηκε τὰ του έγκλήματος ὁ τ-διος ὁ αστυνόμος, ὁ ὁποίος δέν μάς εκρυ-βη τὴν άπορία του γὰ τὸν τρόπο πού διεπαρήχη αυτό. Πῶς τὸλμησε ένας κακο-ποιός να μπῆ σ' ένα κεντρικό σπίτι για να κλέψῃ, πῶς τὸλμησε άνακαλυφθεῖς να σκο-τώσῃ τὸν ιδιοκτήτη; "Ο Δικ Στήβενς ήταν άνθρωπος εθροστος και τολμηρός... (Ακολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η ψυχραιμία ενός παιδιού

Στὴν μάχη της Μεσσηνης, μεταξῦ τῶν πολεμιστῶν, συγκατε-λέγετο και ένα παιδι ήλικίας, έννέα ετών, ὁ γιός κάποιου κ. ντέ-λά Βιλέτ. Τὸ παιδι αυτό, καθ' ὄλη τὴ διάρκεια της μάχης, επέ-δειξε μεγάλη άνδρεία και πληρώθηκε μάλιστα. Βλέποντας τότε τὸ αίμα πού έτρεχε από τὴν πληγή του λερόνοντας τὰ ρούχα του, ελπε με μεγάλη άπάθεια:

— "Αν έβλεπε ή νταντά μου τὰ ρούχα μου, κί θάλεγε άραγε...

Τὸ παιδι αυτό μετα τὸ τέλος της μάχης; έλαβε, τιμῆς ένεκεν για τὴν άνδρεία του και τὴν ψυχραιμία του τὸν βαθμὸ τοῦ άνθρ-πασπιστοῦ!

***

'Ο πρώτος ρεπόρτερ

Στὰ πρώτα χρόνια της δημοσιογραφίας, ή έφημερίδες γραφόν-τουσαν δλοκλήρες σχεδόν από ένα και μόνον συντάκτη, καλούμε-νο διωκτη τῶν ειδήσεων". Οί «διωκται τῶν ειδήσεων» ήταν κάτι άνάλογο προς τούς σημερινούς ρεπόρτερ, μετεξῦ δὲ αὐτῶν υπήρχαν και πολλοί δημοσιογράφοι, ὁποίοι ένγαν διάσημοι κα-τόπιν.

"Ο περιφημότερος «διωκτης ειδήσεων» άπ' ὅσους άναφέρει ή ιστορία, υπήρξε κάποιος Ματθαίος Ντοντζελώ. "Ο ιστορικός της δημοσιογραφίας Τριμ άναφέρει τὰ εἴδη-σεί αὐτοῦ:

— Κάθε πρωί, πριν φύγει από τὸ δο-μάτιό του, ὁ «ματάμπα» Ντοντζελώ συμ-βουλεύεται τὸν ορανό και ένα βαρό-μετρο τὸ ὁποίο ελγε κρημασμένο μέσα στην τρώγλη του. Κατόπιν έπερνε τὸ μπαστοῦν του και τὸ φορητό του καλα-μάρι λέγοντας:

— Θά βρῆξῃ! Κατὰ συνέπεια θάγου-με σήμερα άνθρωπος πού θά γλιστρή-σουν στο δρόμο και θά βρεθῶν έναι κά-τω από τούς τροχούς τῶν άμαξῶν και θά κοποῦν...

"Η; — "Ο καιρός ελνε θυελλώδης. Θά πι-στοποιήσουμε, σήμερα, μερικές κρησεις παραρρόνον και μερικά συμπτώματα ὕ-δροφρονίας.

"Η τέλος; — "Ο ορανό; ελνε σκοτεινός... συννεφια-σμένος... πληκτικός. Σίγουρα θάγου-με σήμερα άρκετές αυτοκτονίες...

Μιά μέρα πού ὁ λαός ελγε επανάστα-τήσει και ελγε φτειάξει ὀδοφράγματα στην ὁδο Πυγαλά, έπῆγε και τοποθετήθη-κε μεταξῦ τῶν στρατοῦ και τῶν επανάστα-τῶν, για να μορφεῖ να συλλέξῃ ὅλες τις πληροφορίες της συμπλοκής για τὴν έφημερίδα του.

Κάποιος φίλος του πού ελχε να περάσῃ από κει, τὸν εἰφώναξε: — Τι κάνεις ἔδω, δυστυχισμένε; !.. Φύγε γρήγορα αν αγα-πῆς τὴ ζωή σου !..

"Ο Ντοντζελώ, χωρίς να του δώσῃ τὴν παρακική προσοχή, έβγαλε τὸ ρολόι του κ' άρχισε να σημειώνῃ λεπτομερῶς τις διά-φορες φάσεις της μάχης.

— Δέν φεύγεις; τὸ ξαναφώνησε ὁ φίλος του.

— Για τὸ Θεοῦ ! "Αφού ὅμως φεύγεις, εἰς, τὸ ἀπάντησεν ὁ «διωκτης τῶν ειδήσεων» θά με ὕποχρεώσης αν μεταφέρῃς αὐτὸ τὸ σημείωμα στην έφημερίδα μου. Πές στὸν διευθυντή ὅτι παρεμείνα στον τόπο της συμπλοκής για να τοῦ σκεῖ τὴ συνέχεια.

Μιά ὥρα κατόπιν ή μάχη βρισκόταν σ' ὄλη της τὴν άκμή. Μιά από τις σφαίρες πού έπεσαν βροχηδόν γύρω από τὸν δημοσιο-γραφοῦ δὸν χτύπησε. "Ενας πατερός-χειροῦργος έπευσε να τὸν παραρρή τις πρώτες βοήθειες. Τὸν ὀδήγησε στο χειρουργεῖο για να τὸν κάνει εγγχειρηση.

— Μου κάνεις ένα χάρη;... Τὸ τραῦμα μου δὲ μάρφει να γρά-ψω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν συμπλήρωσε εἰς τὸ τέλος της άναπα-κορίσῶς μου. Σοῦ ὕπαγορθεῖω. Γράφε:

...3 και 20 τοῦ άπογευματος: Κατὰ τὴν διάρκεια μᾶς επιθέ-σεως τοῦ στρατοῦ εναντιον τοῦ λαοῦ, ή συμπλοκή εγενεκευθη. Στὰς τάξεις τῶν πολιτῶν ὕπαρχουν τρεις τραυματίαι και ένας νεκρός...

— Νεκρός; ερώτησε ὁ χειροῦργος.

Και πούδς ελν' αὐτός;

— "Εγώ, ἀπάντησεν ὁ Ντοντζελώ. Και

εἰπένησε.

"Οχι δέν θά πάς πουθενά !..

